

Pekka Ervastian puhe Ruusu-Ristin jäsenkokouksessa 10.9.1933

Rakkaat ystävät,

Tiedätte ja muistatte kaikki, että olemme useampana vuotena puhuneet täällä Suomessa siitä ennustuksesta, tai niistä monista ennustuksista, jotka sanovat, että Suomesta vielä tulee valo. Pohjolasta tulee valo. Ja se merkitsee ennen kaikkea Suomesta.

Tällainen ennustus on kulkenut siellä ja täällä ja on tullut eri mediumien kautta. Ja sen ennustuksen kuulin minäkin aivan tässä muodossa, niinkuin myös tiedätte, Kreivitär Wachtmeisteriltä Tukholmassa vuonna 1903, siis 30 vuotta sitten.

Hän sanoi minulle kerran, kun olimme yhdessä joka päivä kahden viikon ajan: „tiedättekö, mitä Madame Blavatsky sanoi Suomesta? En tiedä, olenko jossain kirjoituksessani siitä maininnut, mutta Madame Blavatsky sanoi sen minulle, ja se ennustus oli näin kuuluva: Muistakaa nyt Kreivitär, kun tulee hyvin vaikea aika Eurooppaan ja koko maailmaan, niin vaikea että ihmiset eivät tiedä mitä tekevät, ne vaan kyselevät, mitä tämä on ja mitä on teosofia ja mikä on tämä teosofinen liike, tulee niin vaikea aika, että kaikki ihmiset ovat ymmällä, silloin, jos te kreivitär vielä silloin elätte, kääntäkää katseenne silloin pohjolaan, sillä Suomesta tulee valo“.

Nämä sanat jäivät minulle hämmästyttäväksi muistoksi. En niitä sen enempää ajatellut, enkä huomannut, että Madame Blavatsky Kreivitär Wachtmeisterin sanojen mukaan oli lausunut ennustuksen. Kyllä minä muistin, että kreivitär W. oli niin kertonut, mutta en kiinnittänyt huomiota niihin sanoihin: „Jos te vielä elätte“. Ne sanat viittaavat läheisempään tulevaisuuteen. Sillä kreivitär oli silloin jo vanha nainen. Sentähden

Madame B. luultavasti viittasi aikaan joka ei ollut aivan kaukana tulevaisuudessa. Valitettavasti jäi minunkin mieleeni vain se, että pitkän ajan perästä voi jotain valoa tulla täältä. Vasta paljon myöhemmin kun tulin kuulemaan toisia saman suuntaisia ennustuksia, muistui tämäkin mieleeni.

Jos luette Tietäjän 1920 vuosikerran heinäkuun numerosta, niin huomaatte siinä olevan joitakin ennustuksia. Kun tuli minun silmäini eteen muutamia ennustuksia, silloin muistui mieleeni madame Blavatskyn lausunto. Ja nyt ovat meidän ihmiset täällä Ruusu-Ristissä olleet tilaisuudessa ajattelemaan: onko siinä mitään perää? Ja voivat myös ajatella, että tuollainen ennustus tekee meistä hyvin merkillisen kansan. Tässä sopii vain istahtaa sohvan nurkkaan ja ihmetellä, että onpas sentään merkillinen kansa. Mutta ymmärtäkää, että sillä tavalla ei koskaan voi ajatella ennustuksesta. Sillä, jos lausutaan joku ennustus, on se annettu paremminkin kuin rohkaisuksi. Se on, itse tuossa ennustuksessa on rohkaisu, mutta samalla viittaa se siihen, että ennenkuin mitään hyvää voi tulla, kun ennustus on lausuttu, niin täytyy asianomaisen henkilön tai kansan suunnattomasti kärsiä. Sillä ei mikään synny ilman tuskaa ja työtä. Jos siis on meille lausuttu ennustus, että Suomessa tullaan jotain aikaan saamaan, on se rohkaisuksi lausuttu. Koettakaamme jotain saada aikaan, sillä karma on nyt suosiollinen. Emme ole nukkeja, joita jotkut herrat siirtelevät eikä nappuloita, joita pakoitetaan jotain tekemään, niinkuin nukkeja täytyy pakoittaa. Vaan mehän olemme eläviä olentoja ja meillä on itsemääräämisvalta, niin että voimme tehdä Jumalan ennustuksen tyhjäksi tyhmyydessämme. Me voimme aivan kuin estää Jumalan työtä, sillä niinhän sanotaan sanassa, että tyhmyyttä vastaan Jumalakin taistelevat turhaan, jos olemme liian itserakkaita, ylpeitä ja laiskoja.

Sillä jos jollekulle sanottaisiin, että hän tulee vielä hirveän rikkaaksi, ei sillä tavalla, että joku olisi testamentteeranut hänelle, silloin järki sanoo, että, jos se rikkaus tulee meille jollain luonnollisella tavalla niin se edellyttää, että osaamme hankkia jollain tavalla rikkautta. Mutta joka tapauksessa vaaditaan sellaisessa ennustuksessa, että hänellä on mahdollisuus itse työtä tehdä. Jos jäämme vaan tuolille odottamaan, niin saamme odottaa kuolinhetkeen saakka. Mutta karmassa piilee, että hän voi työllä saada kokoon rikkautta.

Nyt on samalla tavalla tällaisen ennustuksen kanssa, kun meille sanotaan näin, niin siihen sisältyy se lisäys, jos tahdomme auttaa ihmiskuntaa, tehdä työtä ja palvella toisia. Jos meissä on se hyvä tahto, silloin karma on suosiollinen. Ennustuksen mukaan on meillä siis nyt niin hyvä karma, että voimme käyttää sitä hyväksemme, niin että jos teemme työtä ja ponnistamme ja muistamme ihmiskuntaa, silloin karma on niin suosiollinen, että voimme saavuttaa sellaisen valon, joka loistaa muuhun maailmaan. Se ei ole tarkoitettu sitä varten, että tulisimme itserakkaiksi ja tyhmiksi, vaan ponnistaisimme enemmän kuin muut, että uskaltaisimme enemmän kuin muut siinä uskossa ja toivossa, että yritys ei mene hukkaan. Yhtään ei mene silloin hukkaan, kun karma on suosiollinen sillä karman herrat tietävät, että valon täytyy tulla pohjolasta, Suomesta. Mutta karman herrat eivät ole määränneet minuuttia, tuntia ja vuotta, koska se alkaa, vaan se merkitsee, että meille tarjotaan tilaisuus ottaa osaa työhön. Ja jos se tilaisuus laiminlyödään, tulee se tarjottavaksi uudestaan joillekin toisille. Eivät he turhaan suuntaa katsettansa tähän maahan ja tähän kansaan. He eivät hätäile, vaan odottavat, kunnes aika on tullut. Mutta sentähden on toivottavaa juuri ja tärkeätä, että me emme laiminlöisi sitä pientä mahdollisuutta, mikä meillä on; vaan että me yrittäisimme kaikesta sydämestämme, jotta niillä

jotka tulevat meidän perästämme olisi vähän helpompaa. Sillä, kun kerran kaikki on avunantoa, ei ole kysymys siitä, kuka valon työtä tekee, vaan kysymys on enemmän siitä, että paljon valoa tulee meidän yhteisillä ponnistuksillamme.

Mitä suuret Mestarit tekisivät ihmiskunnassa, jos kaikki istuisivat vaan maalattuina nukkeina? Eivät he voisi mitään tehdä. Te tiedätte, että Mestarit pysyvät salassa, koska ei ole soittokoneita, ei ole toisia ihmisiä, joilla he soittaisivat. Sentähden ei olekaan mahdollista Mestareille olla joka hetki näkyväisessä maailmassa, vaan meidän ihmisten täytyy aina asettua sellaiseen vireeseen, että Mestari voi käyttää meitä hyväkseen.

Ja niin on tämänkin ennustuksen laita. Se antaa meille rohkeutta. Ja kun me olemme miettineet tätä ennustusta vakavasti, niin me ymmärrämme, että se ei ole ennustuksenaan annettu aivan turhaan. Se voi tarkoittaa nykyistä sukupolvea, se voi tarkoittaa juuri tätä, jos me emme aseta esteitä vastaan. Ja kun olemme huomanneet, kuinka hirveän pientä, mitätöntä, epätäydellistä ja puutteellista kaikki meidän työmme on ollut, niin olisimme valmiit lankeamaan maahan polvillemme toivottomuudessa ja ajattelemaan, että mitä hyötyä on ihmiskunnan ponnistuksista, koska ihminen ei osaa oikein ponnistaa, koska kaikki, mitä ihmiset saavat aikaan, on niin sanomattoman epätäydellistä?

Sillä tavalla minäkin ajattelen, kun ajattelen omaa elämäni ja työtäni ja kun ajattelen teitä kaikkia ja tätä työtä. Mutta kun ajattelen vähän suurempiakin ja sitä elämänymmärrystä, mitä olen yrittänyt Suomessa tehdä, silloin minusta tuntuu, että se on sittenkin työtä valon ja onnen puolesta monelle ihmiselle. Sangan monet ihmiset ovat täällä meidän joukossamme tulleet kosketuksiin teosofisten aatteiden kanssa, onnellisemman ja valoisamman elämänymmärryksen kanssa. Heidän sielunsa on

tuntenut itsensä onnellisemmaksi. Nyt he uskaltavat katsoa elämää kirkkaammin silmin. He ovat nähneet, että kaikista kärsimyksistä huolimatta elämällä saattaa olla oma tarkoituksensa. Tämä on jo saavutus josta voi iloita.

Ja kun olen ajatellut näin, silloin on mieleni kirkastunut ja olen muistanut, että omassa elämässäni on ollut tuollaisia rohkaisuja, kun on näytetty, että siinä, missä työtä on tehty, voi olla ainakin joidenkuiden toisten olentojen mielestä pieni merkitys. Ja silloin olen muistanut omasta elämästäni, jotka ovat tulleet tällä tavalla rohkaisuksi. Vaikka niitä ei tule silloin niin kovin paljon huomioonneeksi, kun on kuullut jotain sanoja, enkä minäkään silloin pannut niin kovin paljon merkitystä. Kun nyt näin perästäpäin ajattelen näitä asioita, silloin tunnen merkillistä kiitollisuutta ja ihmetystä, että olen voinut niin paljon saada.

Jyväskylän kursseilla tänä kesänä minä kerroin muutamista tapauksista ja niistä tahdon kertoa myös teille. Luulen kyllä, että ne ovat teille useimmille tuttuja ennestään ja luulen myös, että niissä on joitakuuta kohtia, jotka ovat kaikille selviä.

Jos nyt saan vielä vähän väsyttää teitä, niin kertoisin muutamia muistoja ja silloin kerron erään muiston tapaamisestani eversti Olcottin kanssa keväällä 1900 Tukholmassa. Hän saapui silloin Tukholmaan ja minä olin myös siellä. Vierailin Emil Zanderin luona ja olin silloin aina kolmantena hänen ja eversti Olcottin kanssa. Hän ei ollut Tukholmassa kuin kaksi viikkoa, kun hän lähti maaseudulle. Hän teki minuun ulkomaalaiseen teosofiin syvän vaikutuksen. Sanoinkin sen hänelle, että on aivan kuin madame Blavatsky olisi jollain tavalla mukana. Hän sanoi: „No ei se mikään ihme olisi, sillä olinhan toistakymmentä vuotta aina madame Blavatskyn kanssa, onhan jotain täytynyt jäädä auraan.“ Eversti Olcott oli nuorekkaan näköinen, onnellinen ja iloinen ja lauloi kadulla itsekseen. Ja

se tuli vaan siitä, että hän tunsu itsensä 18 vuoden vanhaksi nuorukaiseksi, jolle elämä hymyili. Hän kirjoitti minulle joitakuuta vuosia myöhemmin kirjeen, joka oli vastaus minun kirjeeseeni ja sen kirjeen lopussa olivat sanat: „Tahtoisin sanoa teidän tulevasta henkisestä kehityksestänne ja silloin on minulla vain yksi neuvo annettavana teille: kulkekaa vaan omaa tietänne suoraan, älkää horjuko sinne ja tänne, silloin tulette ulos aivan hyvin tai saavutatte päämäärän.“

Näin hän kirjoitti minulle ja se tuntui rohkaisevalta silloin, vaikka en pannut paljon merkitystä siihen. En ymmärtänyt, että minä voisin kulkea omaa tietäni. Oli aivan luonnollista, että minä kuljin Teosofisessa Seurassa ja luotan johtohenkilöihin siinä. En ymmärtänyt mitä saattoi piillä eversti Olcottin sanoissa. Ihmettelin, mitä hän niillä sanoilla meinasi. En silloin kulkenut mitään omaa tietä, vaan kuljin Teosofisen Seuran tietä.

Sitten muistuu mieleeni tapaus, josta olette kuulleet ennenkin ja se oli eräs spiritistinen istunto vuonna 1900 syksyllä marraskuussa, päivää en muista, ja siinä spiritistisessä istunnossa oli m.m. Mr. Peters mediumina. Hän oli nuori mies silloin ja prinsessa Karadja oli tutustunut samana kesänä Lontoossa, ihastunut hänen esityksiinsä ja pyytänut tulemaan luoksensa. Ja nyt hän sen käskyn johdosta oli tullut Ruotsiin, kun oli tullut muuallakin, kuin Englannissa tunnetuksi. Ja hän tuli juuri samana iltana, jolloin oli tuo istunto, niin että prinsessa Karadja, jonka luona istunto oli, ei ollut enemmin tavannut häntä. Siellä oli paljon väkeä läsnä. Minä olin nuori ja vähän tuhma sosialistisessa merkityksessä. Kävin puettuna niinkuin masinisti mustassa villapaidassa, ei mitään mansetteja eikä krakeja, en tahtonut tietää mitään yläluokasta ja arvoista. Olen työmies ja sinä tahdon elää. Ja nyt siellä oli hyvin suurenmoinen seura koolla. Ainoastaan kermaa ja minä

huomasin heti, kun tulin niissä vaatteissa, että olin musta lammas. Herrat olivat nim. hienosti puettuja ja rouvat iltatoule-teissa. Kaikki olivat panneet päällensä mitä hienointa. Ja kaikki oli niin hienoa ja loistavaa, että häpesin ja piilouduin nurkkaan, missä ei kukaan voinut nähdä minua, vaan josta minä saatoin seurata istuntoa. Ja istunto olikin hyvin kiintoisa.

Tiedätte, että Peters on erittäin onnistunut, mutta minä en tuntenut itseäni millään tavalla onnistuneeksi enkä ihastuneeksi, kun hän pisti minulle kättä ja sanoi: „antakaa minulle kätenne.“ Minä kauhistuin, että tarkoittaako hän todella minua? Yes, hän sanoi ja otti käteni ja piti sitä vähän aikaa silmät kiinni, ja sitten juoksi pois jatkamaan istuntoa. Ja minä olin kuin puusta pudonnut. Mutta ei kestänyt kovin kauvaa, ennenkuin hän taas juoksi ottamaan minua kädestä ja sanoi: „antakaa minulle kätenne, katsokaa te annatte minulle niin paljon voimaa.“ Annoin käteni, ajattelin, jos siitä on jotain hyötyä, mutta samalla rukoilin hengessäni, ettei hän kolmatta kertaa tahtoisi voimaa. Mutta annapa olla, hän tuli kolmannen kerran ja ojensi kätensä ja sanoi: „ei, ei, en minä tarvitse mitään voimaa, tulkaa tänne“ ja minä nousin ihmetellen. „Onko teillä jotain, tahdon lukea teille jotain?“ On minulla tämä sormus, vastasin, ja hän minut siihen esiin. Minun piti mennä istumaan sinne, missä prinsessa Karadja ja sihteerinsä, joka teki pikakirjoitusmuistiinpanoja, istuivat. Prinsessa Karadja oli hyvin situatsioonin tasalla. – Sitten Peters veivaa ja veivaa kädellänsä näin ja veivaa esiin koko elämäni. Ei kukaan ollut voinut sitä hänelle kertoa. Mutta sitten hän sanoi yhden asian lopuksi, jota en ole uskaltanut kertoa julkisesti ennenkuin ensikertaa nyt kesäkurseilla, eikä se ole tuulesta temmattu, koska minulla on mustaa valkoisen päällä, sillä pikakirjoittaja on sen kirjoittanut muistiin. Hän sanoi lopuksi: „niin, teillä on vaan teosofiaa ympärillänne ja kuitenkin te ette tule menemään teosofian

merkeissä, vaan tulette nousemaan sen yli ja olemaan tekemissä henkimaailman kanssa. Ehdottomasti tulette yhdistämään koko Skandinaavian yhdeksi suureksi valtakunnaksi. Niin, te olette olemaan välikappale. Tulette olemaan se välikappale, jonka välityksellä Skandinaavia yhdistetään. Te tulette sen tekemään.“ Silloin minä mieluummin olisin ollut lattian alla. Ihmiset eivät kuitenkaan oikein tätä huomanneet, mutta prinsessa joutui vähän liikutetuksi (upprörd) ja rupesi selittämään, että mr. Ervast on hyvin kuuluisa kirjailija, joka on harrastanut erikoisesti ruumiista uloskulkemista, astraaliruumiissa. Hän tutkii juuri sitä ja tekee kaikenlaisia kokeita. Ihmiset katselivat vähän minua, mutta minä en ollenkaan ihmettele, että eräs venäläinen ruhtinatar, kun hän seuraavana päivänä meni kiittämään kokouksesta, kysyi: kuka oli se julma ja ei-puettu ihminen, se puoli-ihminen, joka oli siellä istunnossa? Mr. Peters oli kuullut koko jutun ja kertoi minulle, että prinsessa Karadja vastasi: „Hän ei ole kyllä samanlainen, kuin muut ihmiset, mutta totta puhuen hänen pikkusormensa on enemmän arvoinen, kuin kaikkien muiden yhteensä.“

Häpesin kauheasti, kun mr. Peters kertoi tämän. Kun perästäpäin ajattelin tätä, niin toivoin, että täytyy antaa anteeksi nuoren ihmisen hassutuksille, ettei pukeutunut.

Tuo mr. Petersin lausuma ihmeellinen asia, se ei totta puhuen ole ollut koskaan perätön. Vaikka en ole koskaan sekaantunut politiikkaan, niin että en ole koskaan voinut sekaantua minkään valtakunnan hommiin. Se oli joku näky ehkä joka oli minun yhteydessäni. Ehkä olen joskus ollut sellaisessa asemassa, jossa olen tullut jotain tehneeksi.

Mutta kun siirryn ajassa eteen ja tulen kreivitär Wachtmeisterin luo, jonka tapasin kolme vuotta myöhemmin, niin hän sanoi minulle Tukholmassa, että hänen mestarinsa oli pyytänyt kysymään minulta, enkö tahtoisi muuttaa Ruotsiin,

oleskelin silloin paljon Ruotsissa, ainoastaan joulun ja kesän vietin Suomessa? Te olisitte sitten pois Suomesta, jossa on levotonta ja tulee yhä enemmän levotonta aikaa. Poliittiset olosuhteet voivat vaikka innostuttaa Teitäkin siihen. Ja Mestari on sanonut, että Teitä pitäisi varjella, jotta ette millään tavalla sekaantuisi politiikkaan. Luvatkaa se minulle.“ Mutta minä sanoin hänelle, että en minä sillä tavalla voi tehdä, en voi muuttaa Ruotsiin. Suomessa on teosofinen työ alkanut ja minä tahdon olla mukana sitä jatkamassa. Eikä ole mitään pelkoa siitä että minä sekaannun politiikkaan, sillä minulla ei ole mitään houkutusta siihen, eikä minua mikään siihen vetäisi. Ja sitten kreivitär ei sanonut mitään siitä asiasta. Sanoi sitten vaan, että kyllä Mestarin ja minun siunaukseni seuraa teitä.

Sitten menimme hänen kanssansa yhdessä Sundsvalliin, jossa olimme 10 päivää. Kreivitär joutui sairaaksi vuoteeseen vanhan vammansa suonikohjun takia ja lähetti minut edustamaan itseänsä, mutta piti minua aamupäivällä muutamia tunteja luonansa. Hän istui ja kutoi sukkaa vanhassa kuluneessa harmaassa nutussa ja oli niinkuin joku maalaismummo. Niin, että häntä olisi todella luullut maalaismummoksi eikä kreivittä-reksi, joka oli pitkin ikäänsä elänyt hoveissa ja kuningasten parissa ja oli synnyltään ranskalainen markisitar. Ja kun hän siellä näin istui, neuvoi ja opetti hän minulle monia asioita. Ja hän sanoi: „Katso, Mestari lähetti minutkin tänne Ruotsiin oikeastaan tapaamaan sinua. Sillä, hän sanoi, että Sinusta tulee vielä suuri kansan ja ihmiskunnan auttaja. Hän tahtoo varjella sinua kaikesta vaarasta, mikä voi piillä sinussa itsessäsi.“ Ja sitten hän oli ennustanut kokolailla merkillistä. Mutta minä olin tottunut sellaiseen, enkä kiinnittänyt mitään huomiota siihen, vasta perästäpäin muistui mieleeni ja se rohkaisi minua.

Nyt menen muutaman vuoden eteenpäin, vuoteen 1910. En voi tarkemmin päivää määritellä, mutta eräänä yönä

astraalitasolla, olin ulkona ruumiistani, tuli eräs henkilö minua tapaamaan. Se oli Leo Tolstoi. Ja minä panin heti merkillä, mikä ihmeellinen ihminen hän oli, kuinka hänestä loisti rakkautta ja kuinka ihmeen kaunis hänen auransa oli. Hän sanoi minulle: „minä tulen pian poistumaan näkyväisestä maailmasta ja minä olen levoton. Olen koettanut auttaa kirjoillani ja ajatuksillani ihmiskuntaa, mutta minä pelkään nyt, kun täytyy siirtyä pois maailmasta, pelkään sitä, etten voi auttaa enää. Sillä venäläiset, minun omat maanmieheni, he eivät osaa ajatella kylmällä järjellä. En tarkoita epäinhimillisellä järjellä, he eivät osaa sillä tavalla. Ja minä tulen tänne sanomaan: lupaa minulle, että sinä pidät huolta Venäjän kansasta, kun kuolen.“ Minä tunsin silloin sanomatonta mitättömyyden tunnetta. Kuinka minä sellaiseen pystyisin? „Ei sinun tarvitse mitään erikoista tehdä. Minulla on vaan tarkoitus, että Teidän, Suomen kansan, pitää auttaa. Kun minun kansani jää yksin, niin väärät ajatukset voivat saada valtaa sen ylitse. Teillä on sellaista järjen tietoa ja olette ajatteleva kansa. Minä näen, että jos Venäjän kansa ottaisi oppia Teiltä, ei olisi hätää. Mutta lupaa minulle, että teet mitä voit, niin saan kuolla rauhassa.“ Ja minä en voinut sanoa muuta kuin että, jos se tuottaa rauhaa ja onnea, niin lupaan yrittää mitä voin. Mutta epäilen suuresti, vaikka, jotta sinä voit kuolla rauhassa, lupaan kuitenkin. Saatuaan lupauksen hän sanoi: „nyt voin kuolla rauhassa.“ Ja aamulla minä kyllä sanoin joillekuille, että minulla on sellainen ajatus, että Leo Tolstoi kohta kuolee ja niin tapahtuikin. Sillä syyskuussa hän meni pois kotoansa ja kuoli yksinäisyydessä jollain asemalla. Vähän myöhemmin saman syyskuun aikana oli minulla esitelmää. Olin kiertomatalla ja tulin Mikkeliin ja siellä oli kaksi tai kolme esitelmää sekä suomen- että ruotsinkielisiä. Kun esitelmä oli loppunut, menin lavalta alas ja olin vähän syrjässä, niin tuli käytävällä vanha maalaisukko sauvaan-

sa nojaten, hän tuli hiljaa minun luokseni ja minä tunsin että odotan häntä, kun muut ihmiset menivät pois. Ja minä annoin käteni hänelle, ja hän puristi sitä ja sanoi: „minä vanhus olen niin iloinen ja onnellinen, että vihdoinkin olen saanut nähdä sen, jota olen niin hartaasti odottanut.“ Sitten hän meni pois, enkä minä tiedä kuka hän oli, en päässyt selville, kuka hän oli. Ja minä vaan muistan, kuinka minä heti hengessäni ajattelin hänen sanojansa: niin tietysti hän tarkoitti, että hän sai nähdä teosofin, eikä hän minua tarkoittanut. Ja sillä rauhoitin omaatuntoani. Ja ihmettelin vaan, että meillä on täällä Suomessa sydämiä, jotka niinkin voivat innostua tästä teosofian sanomasta.

Minusta alkaa tuntua, että riittää jo, sillä te olette voineet ajatella, että tuossa seisoo ihminen, joka tällä tavalla tarjoo meille kaikenlaisia juttuja, jossa kehuu itseänsä. Mutta te voitte ymmärtää minun vähän hävenneen. Vuosikymmeniin en ole mitään maininnut Mr. Petersin ennustuksesta, en eversti Olcottin sanoista mitään koskaan puhunut. En kreivitär Wachtmeisterin intiimistä puolesta puhunut, enkä ole kertonut tämän ukon tapahtumaa, vaikka olen kirjoittanut, mutta olen lisännyt sen, jonka itse lisäsin hengessäni.

Näin on ollut tuollaisia muistoja minun elämässäni, jotka nyt silloin tällöin muistuvat mieleen jonkunlaisina rohkaisuina. Niillä ei ole mitään voimaa tehdä itserakkaaksi tai ylpeäksi. Ihmettelen vaan, että jotkut voisivat olla niin tyhmiä.

Mutta nyt minusta on tuntunut, että merkillisen rohkaisevia ne ovat olleet, sillä mitä vanhemmaksi olen elänyt, sitä enemmän vaan olen ymmärtänyt, kuinka vankkaa ja vahvaa tämä teosofinen työ on. Olen hämmästyntynyt vuosi vuodelta omaa kykenemättömyyttäni, vaikka olen yrittänyt, niin aina ihmettelen, että olen niin mahdottoman huonosti osannut kasvattaa itseni. En ole sen parempi, kuin toisetkaan, olen

hirveän laiska ja tyhmeliini. Ja kuitenkin samalla näen, että meille on annettu merkillinen tilaisuus palvella ihmiskuntaa. Olen saanut merkillisen tehtävän.

Viime vuonna oli meillä Tattarisuon juttu. Tunsin itseni tavattoman mitättömäksi. Tässä olen pian 40 vuotta häärennyt, eikä maailma näe mitään hyvää. Jotkut ystävät ehkä näkevät, ja minä olen yrittänyt tyhmyydessäni. Maailma näkee vaan minun tyhmyyteni, niin että se voi tarttua tuollaiseen Tattarisuon juttuun. Eiköhän vaan se Ervast ole kaiken takana? Sillä kuka muu täällä Suomessa olisi niin paha, kuin Ervast. Ja minua vähän masensi.

Mutta sitten tapahtui viime vuonna, kesällä, että luokseni tuli eräs henkilö näkymättömästä maailmasta. Hän tuli luokseni ja minä tunsin heti, että hän oli yksi Mestariolento, adepti. Heillä on asianomaiset tunnusmerkit, joista tietää onko ihminen Mestariolento. Hän katseli minua hyvin lempeästi ja ystävällisesti ja vähän veitikkamaisesti ja sanoi: „sinä tarvitset vähän lepoa sekä sielun että ruumiin puolesta.“ Sieluni oli väsynyt Tattarisuon jutun takia ja ruumiini sympatiseerasi. Ja hän sanoi: „minä otan sinut luokseni ja annan levätä.“ Katselin hänen auraansa, ei se ollut tavallinen, vaan se loisti ihmeellisesti. Ja minä sanoin: ei, en minä voisi tulla. Katso. Sinä olet tuossa tuollainen ja mikä minä olen? Minä olen vähän yrittänyt, mutta en ole mitään saanut aikaan, en minä kelpaa Sinun luoksesi. Mutta, hän katseli vaan minua, tuo Ystävä. Ja kuta enemmän minä työnsin luotani häntä, hän vaan hymyili ja sanoi sitten: „mutta minä otan sinut kuitenkin ja otan kahden vuoden sisällä“ ja sitten hän poistui. Mutta en huomannut, kuka tuo Mestari oli, minusta vaan tuntui, että kyllä hän oli tuttu, mutta en sittenkään hoksannut, kuka hän oli. Arvelin vaan, että se merkitsi sitä, että minä kahden vuoden sisällä kuolen. Ja minä häpesin tunnustaa, että ajattelin, että on

suurenmoista, että tästä pääsee. Mutta sitten häpesin sitä ajatusta, kun ajattelin, että ehkä jotain voisin vielä tehdä, ja niin kerroin muutamille ystäväilleni tästä kohtauksesta ja kysyin, minkä vaikutuksen he saivat. Ja vaikka minä puhuin erikseen kaikille, niin ei kukaan osannut sanoa täsmälleen samalla tavalla. He sanoivat, että kyllä se merkitsee sitä ja sitä. Mutta se kyllä jollain tavalla lohdutti ja rohkaisi minua, se, että heillä oli sellainen käsitys, että kyllä se merkitsi jotain muuta, kuin kuolemaa. Ja sitten itse asiassa se merkitseekin, luultavasti.

Ja nyt minun täytyy puhua hyvin lyhyesti.

Mestarit ovat hyviä leikinlaskijoita, ja minä olen aina tuntenut, että vähäisen kaikessa vakavuudessani, minäkin kuljen jonkunlaista huumorin tietä.

Nyt, niinkuin tiedätte, on ollut parin vuoden aikana puhetta siitä, että minun täytyisi lähteä Amerikkaan ja että minun pitäisi mennä esitelmiä pitämään. Ja minä olen ajatellut, että mitä minä vanha kaakki sinne esitelmiä pitämään? Suomalaisia siellä on vähän, niin ettei sellaista mahdotonta matkaa kannata tehdä mennäkseen tapaamaan muutamaa kymmentä ystävää ja ruveta kilpailemaan englantilaisten kanssa. Minä, joka en tahdo jaksaa täällä, menisin vielä Amerikkaan? Mutta se väikkyi kuitenkin mielessä, että Amerikkaan pitäisi mennä, ja sitä on aina jatkanut tätä korrespondenssia heidän kansaansa.

Nyt kun minä menin Kirvuun, kun te lähetitte minut sinne, ja ruumis vahvistui, kun ei ollut mitään tekemistä, kun vaan hoidella itseäni, niin minulle yhtäkkiä selvisi, että eihän sinun tarvitse mennä Amerikkaan esitelmiä pitämään, vaan menet itse oppimaan. Sehän olisi jotain, saada itse oppia jotain, nähdä ja viisastua. Ja minä heti ihastuin ja kirjoitin Amerikkaan. Nyt minä en lähde sinne puhumaan ja esitelmiä pitämään ja se antoi voimaa.

Ja sitten meillä oli vuosikokous ja se oli oikein hauska.

Ja sitten meillä oli kesäkurssit. Ja ne olivat erikoisen merkilliset, sillä heti ensimmäisenä iltana, kun minä ihmettelin itsekseni, että kyllä tämä on merkillistä, nyt minunkin on täytynyt lähteä puhumaan tällaisille kesäkursseille, kyllä elämä on ihmeellinen seikkailu. Tunsin itseni oikein köyhäksi. Ja sitten, silloin kun soitettiin oikein kauniisti, kuulin äänen, joka sanoi: „mitä sinä nyt?“ Minä säpsähdin ja katsoin, en fyysillisillä silmillä, vaan huomasin suuren enkeliolennon, deevan olevan läsnä, joka sanoi: „katso nyt, etkö sinä ymmärrä, että tässä temppelissä on hyvin kaunis aura ja täynnä hyvin suuria ja ihmeellisiä ajatuksia?“ Ja hän otti auran ruumiiseensa ja se oli niinkuin jonkun enkelin ruumis, jolla oli suuret siivet, niinkuin kristikunnassa kuvataan enkeleitä. „Mestari on lähettänyt minut palvelemaan,“ hän sanoi, „katso nyt, minä olen koko ajan mukana ja syyleilen tätä joukkoa, ja sinä saat nähdä, että tämä tulee merkilliseksi tämä aika. Ja ole sinä rauhallinen.“ Minä tunsin tavatonta rohkeutta ja niin minä kerroin tästä jo samana iltana. Tahdoin heti paljastaa, kuinka huono olin, mutta kuinka hän oli luvannut auttaa.

Ja nämä kesäkurssit, ne tulivat kokonaan ihmeellisiksi. Kaikki tunsivat, kuinka ne olivat erikoisen henkevät. Pidin kuulusteluja ja illalla esitelmiä. Muuten minulla on aina ramppikuume. Kuinka minä yksin puhun, kysyn aina, ja kaikenlaisia muita hulluja ajatuksia on kohta 40 vuoden ajan ollut minussa? Kaikki on kuitenkin ollut vähän helpompaa Ruusu-Ristin aikana. Nyt on kaikki tullut niin ihmeellisen helpoksi, niin että en sitä tuntenut yhtään, kun olin kesäkursseilla. Vaelsin niinkuin taivaissa ja pilvien päällä. Ja siellä näkyi ja selvisi hyvin merkillinen asia.

Näitä asioita on hyvin vaikea kuvata tällaisilla fyysillisillä sanoilla, kun eivät ole fyysillisiä, kun ei ole kysymys fyysillisistä silmistä ja fyysillisistä korvista. Mutta siellä näin ja tiedän

nyt, että minun on mentävä Amerikkaan. Ja minun on mentävä New Yorkiin ja sieltä Kaliforniaan. On asuttava talvi siellä ja siellä kirjoitettava kirja. Sellainen kirja, joka koskee sitä uskonpuhdistus työtä, jota on tehty aikaisemminkin. Kirja, joka antaa ikäänkuin jonkinlaisia viittauksia tulevaisuuteen nähden, ja joka tarpeelliseksi Ruusu-Ristin työhönkin nähden.

Kysyin, minkätähden? „Etkö sinä tunne, minähän olen sinun vanha ystäväsi Apostoli Paavali?“ Sanottiin minulle. Ja niin ehkä se olikin. Minä en heti tuntenut. Olin pitänyt esitelmiä jo monta vuotta Paavalista, ja meillä on Paavalin kanssa vanhat suhteet. Ei niin kauhean merkilliset, mutta tässä suhteessa sangen merkilliset. Vaikka voi kuulua vähän ihmeelliseltä, niin oli minulla kunnia olla Paavalin opettajana. Mutta silloin oli Paavali Saulus ja minä sain häntä vähän opettaa. Sillä olemme aina olleet vanhoja hyviä ystäviä. Ja jos hän olisi edellisellä kerralla puhunut vähän enemmän, olisin minäkin arvannut vähän enemmän. Mutta tänä vuonna hän siis sanoi, että minä tulen lähtemään ja siellä tavataan. „Ja siellä voimme pohtia niitä muutamia kysymyksiä Jeesuksen Kristuksen suhteen, joita minä ja sinä tutkimme ja joita eivät niin monet ole tutkineet. Mutta sinä olet nähnyt, että minäkin niitä samoja asioita olen tutkinut ja yhä edelleen tutkin. Ja nyt koetamme yhdessä tehdä työtä auttaaksemme maailmaa ja ihmiskuntaa. Sillä sinä tiedät, että kristinuskon oikea tyyssija on pohjolassa ja Suomesta tulee valo. Nyt sinä tulet sinne, missä minä olen, ja minä selitän sinulle ja me teemme yhdessä työtä, sillä Kristus on antanut minulle tehtäväksi puhdistaa ja reformeerata kirkon. Minähän olen se, joka tavallaan olen kristillisen teologian perustaja. Jeesus Kristus ei ole perustanut, vaan minä Paavali olen se syntinen. Siksi olen saanut tehdä työtä, olen saanut tehdä työtä Lutherin kanssa ja nyt olen

saanut käskyn, että täytyy uudestaan puhdistaa. Ja nyt aloitetaan.“ Näin hän puhui.

Ja silloin oli minulla selvillä, että käsky koskee minuakin ja että minun täytyy mennä Amerikkaan. Paavali on siellä ruumiissa, ja minä ymmärsin, että sillä voi olla paljon muutakin merkitystä meidän Ruusu-Risti-työmme suhteen.

Minä kyllä vähän huomautin, että meillä on täällä fyysisessä maailmassa niin kovin materialistisia seikkoja. Ei minulla ole mitään varoja. „Eikö kannata lainata rahaa? Olethan sinä lainannut rahaa paljon tyhmempiinkin asioihin“, hän vastasi.

Ja toinen merkillinen kysymys oli se, että kun olin ajatellut näinä vuosina Amerikkaan menoani, niin tunsin, etten missään tapauksessa yksin voisi matkustaa. Ja kun ajattelin ja puhuin ystävien kanssa, niin minä aina huomasin, että en uskaltaisi houkutella ketään pois velvollisuuksistansa. Ajattelin, että se on liian suurta seikkailua. Mutta nyt, aivan äkkiä näytettiin minulle: tässä on toveri ja tällä on määräys. Oli sanottu, että niin ja niin täytyy tehdä, ja että sinun täytyy lähteä mukaan auttajana. Ja tämä oli toisen ihmisen puolelta sanottu. Ja silloin minulla ei ollut mitään epäilystä enään, vaan ajattelin, että kyllä se nyt on niin tapahtuva. Ymmärsin siittäkin, kuinka tietä muuten voitaisi näin tasoittaa.

Niin, että kiitin Mestaria tästä asioiden tasoittamisesta. Ja minun täytyy myöskin sanoa teille, että minulle myönnettiin pankista laina. Jokainen takaaja sanoi, että suuri etuoikeus ja äärettömän mieluista on saada olla apuna. Ja Suomen Hallitus sanoi, että he antavat minulle suosituskirjansa ja ulkoministeriöstä sain vielä sellaisen passin, joka jollain tavalla helpottaa matkaa.

Niin, että se on dharma ja Mestarin tahto, että näin tapahtuu.

Ja nyt minä koko sydämeistäni toivon, että te kaikki osaatte ottaa tämän asian iloiselta kannalta ja tahdotte koettaa oppia oikein rakastamaan toisianne. Meidän täytyy oppia suuresti ymmärtämään ja rakastamaan toisiamme. Meidän täytyy tuntea, että olemme yhtä perhettä. Ja se on minun testamenttini teille sinä aikana, kun olen poissa.

Ja minä sanon: lapset, rakastakaa toinen toisianne.